

Tessa Dare

BEST SELLER ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*

Το καταφύγιο της Πνευμάτιας

ELXIS

Tessa Dare

Το καταφύγιο της Πηνελόπης

Μετάφραση: Μιχάλης Δελέγκος

ΕΙΧΙΣ

Τίτλος πρωτοτύπου: THE WALLFLOWER WAGER (GIRL MEETS DUKE #3), Tessa Dare

© 2019 by Eve Ortega / Published by arrangement with The Marsh Agency Ltd & JLM Literary Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Elxis, 2026 / Οι Εκδόσεις Elxis αποτελούν σήμα των Εκδόσεων Διόπτρα / Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους The Marsh Agency Ltd & JLM Literary Agency

ISBN: 978-618-219-100-2

Πρώτη ελληνική ψηφιακή έκδοση: Ιανουάριος 2026

Μετάφραση: Μιχάλης Δελέγκος / Επιμέλεια κειμένου: Έβελυν Παπαμιχαήλ / Σχεδιασμός εξωφύλλου - ψηφιακή σελιδοποίηση: Έρση Σωτηρίου

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

Εκδόσεις Elxis: Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι, Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39, www.elxisbooks.gr | info@elxisbooks.gr

BIBΛΙΟΠΩΛΕΙΟ books & life: Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα, Τηλ.: 210 3300774

*Επειδή τα μικρά κορίτσια
δεν μένουν μικρά για πάντα.*

Ευχαριστίες

Λατρεύω την επιμελήτριά μου, την Tessa Woodward. Είναι η καλύτερη επιμελήτρια στον κόσμο. Ναι, Tessa, στα γραπτά μου έχω πλάσει έναν σκύλο που σου μοιάζει. Σε αντίθεση με έναν συγκεκριμένο ήρωα, εσένα σου αξίζει απολύτως αυτή η φιλοφρόνηση. Δεν έχω λόγια να σε ευχαριστήσω. Δεν ξέρω πώς να εκφράσω πόσο υποχρεωμένη σου είμαι και ξέρεις το γιατί.

Στην Brenna Aubrey έχω απόλυτη αφοσίωση. Όλοι οι συγγραφείς θα έπρεπε να είναι τόσο τυχεροί, ώστε να έχουν μια φίλη που να βάζει κρυφά στο γραφείο τους ένα χάρτινο ομοίωμα του Chris Evans σε φυσικό μέγεθος όταν αυτοί λείπουν.

Στην Brittani DiMare οφείλω ευγνωμοσύνη για την ανυπέρβλητη υπομονή της. Της χρωστάω και μια μεγάλη συγγνώμη.

Kayleigh Webb και Elle Keck, εκτιμώ αφάνταστα όλα αυτά που κάνετε.

Steve Axelrod, Lori και Elsie σάς θαυμάζω. Είστε οι καλύτεροι στον χώρο.

Στα παιδιά μου και σε όλη την οικογένειά μου στέλνω την παντοτινή αγάπη μου.

Η καρδιά μου ανήκει στον άντρα μου.

Αναγνώστες μου, σας ευχαριστώ. Όπως πάντα.

Κεφάλαιο Ένα

Η λαίδη Πηνελόπη Κάμπιον είχε μάθει κάμποσα πράγματα όλα αυτά τα χρόνια που φρόντιζε παρατημένα και ανεπιθύμητα ζώα.

Τα σκυλιά γάβγιζαν. Τα κουνέλια χοροπηδούσαν.

Οι γάτες ξάπλωναν φαρδιές πλατιές στο χαλί του καθιστικού και γλείφονταν σε ανάρμοστα σημεία.

Οι τρομαγμένοι παπαγάλοι το έσκαγαν από ανοιχτά παράθυρα και κάθονταν σε περβάζια όπου ήταν αδύνατο να τους φτάσει κανείς. Η Πένι, φορώντας το νυχτικό της, έσκυβε για να τους σώσει, παρόλο που κινδύνευε να πέσει και να τσακιστεί.

Η Πένι δεν μπορούσε να αλλάξει τον χαρακτήρα της, όπως άλλωστε τα χαμένα, μοναχικά, πληγωμένα και παρατημένα πλάσματα που γέμιζαν το σπίτι της δεν μπορούσαν να αλλάξουν τον δικό τους.

Πιάστηκε με το ένα χέρι από την κάσα του παραθύρου, κρατώντας με το άλλο μια λιχουδιά. «Έλα εδώ, γλυκιά μου. Εδώ. Σου έχω μπισκοτάκι».

Η Ντιλάιλα έγειρε στο πλάι το κεφάλι της και κοίταξε τη λιχουδιά, αλλά δεν την πλησίασε.

Η Πένι αναστέναξε. Είχε ξεχάσει να σκεπάσει το κλουβί όταν έπεσε ο ήλιος και είχε αφήσει ένα κερί να καίει ενώ τελείωνε ένα εξαιρετικό μυθιστόρημα. Πάντως δεν φανταζόταν ότι η Ντιλάιλα θα είχε την εξυπνάδα να περάσει το νύχι της μέσα από τα κάγκελα και να ξεμανταλώσει την πορτούλα.

Ο παπαγάλος, με το που το έσκασε από το κλουβί του, βγήκε από το παράθυρο.

Η Πένι σφύριξε. «Βλέπεις, γλυκιά μου; Δεν είναι λαχταριστό το μπισκοτάκι; Είναι με τζίντζερ».

«Όμορφη κοπέλα», είπε ο παπαγάλος.

«Ναι, καλή μου. Τι όμορφη κοπέλα που είσαι».

Η Ντιλάιλα πήγε προς το πλάι διστακτικά. Επιτέλους σημειωνόταν κάποια πρόοδος.

Το πουλί πλησίασε πιο κοντά...

«Έτσι μπράβο. Έλα εδώ, γλυκιά μου».

Ακόμα πιο κοντά.

«Μπράβο το κοριτσάκι μου».

Λίγα εκατοστά ακόμα...

Να πάρει η ευχή.

Η Ντιλάιλα άρπαξε το μπισκότο από τα δάχτυλα της Πένι, πέταξε στον αέρα και προσγειώθηκε στο περβάζι του διπλανού σπιτιού.

«Όχι. Σε παρακαλώ. Όχι».

Η Ντιλάιλα κούνησε τις φτερούγες της, μπήκε από το ανοιχτό παράθυρο και χάθηκε μέσα στο σπίτι.

Να πάρει και να σηκώσει.

Το παλιό σπίτι των Γουέντλεμπι ήταν ακατοίκητο εδώ και χρόνια, με εξαίρεση τους λιγοστούς υπηρέτες που πηγαινοέρχονταν για να το προσέχουν, αλλά το οίκημα είχε αλλάξει χέρια πρόσφατα. Ο μυστηριώδης νέος ιδιοκτήτης δεν είχε εμφανιστεί ακόμη, αλλά είχε στείλει αρχιτέκτονα και ολόκληρο στρατό από εργάτες για να κάνουν εργασίες ανακαίνισης μέσα σε σαματά και σύννεφα σκόνης. Ένα σκοτεινό σπίτι υπό ανακατασκευή δεν ήταν κατάλληλο μέρος για να πετάει εκεί μέσα ένα ανυπεράσπιστο πουλί.

Η Πένι ήταν υποχρεωμένη να πάει να πάρει τον παπαγάλο.

Κοίταξε την προεξοχή που ένωνε τα δύο σπίτια. Αν έβγαζε τις παντόφλες της, σκαρφάλωνε στο περβάζι, στηριζόταν γερά με τα γυμνά πόδια της στη λεπτή, τσιμεντένια προεξοχή και τη διέσχιζε προσεκτικά, θα έφτανε στο ανοιχτό παράθυρο. Η απόσταση ήταν ελάχιστα μέτρα.

Διόρθωση. Η απόσταση μέχρι το παράθυρο ήταν ελάχιστα μέτρα. Η απόσταση μέχρι το έδαφος ήταν γύρω στα έξι.

Η Πένι πίστευε σε πολλά πράγματα. Πίστευε ότι η μόρφωση ήταν κάτι σημαντικό, ότι τα βιβλία έπαιζαν ζωτικό ρόλο, ότι οι γυναίκες έπρεπε να

έχουν δικαίωμα ψήφου και ότι οι περισσότεροι άνθρωποι έκρυβαν μέσα τους καλοσύνη. Πίστευε ότι όλα τα πλάσματα του Θεού –και οι άνθρωποι και τα ζώα και όλα– δικαιούνταν αγάπη.

Όμως δεν ήταν ανόητη, κι έτσι δεν πίστευε ότι μπορούσε να πετάξει.

Έδωσε σφιχτά τη ζώνη της ρόμπας της, φόρεσε τις παντόφλες της και κατέβηκε στην κουζίνα, όπου άνοιξε το πάνω αριστερά συρτάρι του ερμαρίου των μπαχαρικών. Καλά το θυμόταν ότι στο βάθος του συρταριού, κολλημένο με κερί στο ξύλινο πλαϊνό, βρισκόταν ένα κλειδί.

Ένα κλειδί που άνοιγε την πίσω πόρτα του σπιτιού των Γουέντλεμπι.

Η Πένι πήρε το παμπάλαιο μεταλλικό αντικείμενο και έξυσε με το νύχι του αντίχειρά της το κερί. Η οικογένειά της και οι Γουέντλεμπι είχαν ανταλλάξει κλειδιά δεκαετίες πριν, όπως το είχαν συνήθεια οι καλοί γείτονες, για το ενδεχόμενο να υπάρξει κάποια έκτακτη ανάγκη. Η τωρινή κατάσταση μπορούσε να θεωρηθεί έκτακτη ανάγκη. Επειδή η ώρα ήταν περασμένη, θα της έπαιρνε πολύ χρόνο να ξυπνήσει όλο το προσωπικό. Άλλωστε ήταν πιθανό η Ντιλάιλα να το σκάσει πάλι από το ανοιχτό παράθυρο ανά πάσα στιγμή. Η Πένι είχε την ελπίδα ότι θα υπήρχε ακόμα η κλειδαριά που άνοιγε με αυτό το κλειδί.

Βγήκε έξω στη νύχτα. Στο ένα χέρι κρατούσε το άδειο κλουβί της Ντιλάιλα. Με το άλλο έσφιγγε τη ρόμπα της για να μην κρυώνει.

Περπατώντας στις μύτες των ποδιών της, πέρασε μπροστά από την εξώπορτα του σπιτιού και κατευθύνθηκε στην είσοδο της υπηρεσίας. Εκεί, κρυμμένη στο σκοτάδι, έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά. Κι έπειτα το γύρισε απότομα.

Η πόρτα ξεκλείδωσε και άνοιξε διάπλατα.

Η Πένι κοντοστάθηκε με κομμένη την ανάσα και περίμενε ότι κάποιος μέσα στο σπίτι θα σήμανε συναγερμό.

Επικρατούσε απόλυτη σιωπή, με μόνη εξαίρεση τον δυνατό χτύπο της καρδιάς της.

Να λοιπόν που αυτή, ένας άνθρωπος που δεν γνώριζε τίποτα από εγκληματικές δραστηριότητες, ήταν έτοιμη να κάνει διάρρηξη και ποιος ξέρει τι άλλο ποινικό αδίκημα.

Ένα σιγανό σφύριγμα που ακούστηκε από τον πάνω όροφο υπογράμμισε την επιτακτική ανάγκη να ολοκληρώσει την αποστολή της το ταχύτερο δυνατόν.

Έκλεισε την πόρτα πίσω της και άφησε το κλουβί στο πάτωμα. Έβαλε το χέρι στην τσέπη της ρόμπας της και έβγαλε το σπαρματσέτο και το τσακμάκι που είχε βάλει εκεί πριν φύγει από το σπίτι της. Άναψε το λεπτό σπαρματσέτο, πήρε το μπρούντζινο κλουβί της Ντιλάιλα και προχώρησε στο εσωτερικό του σπιτιού.

Πέρασε από την αίθουσα των υπηρετών, ανέβηκε τη σκάλα και έφτασε στον κεντρικό διάδρομο του σπιτιού. Είχε χρόνια να βρεθεί εκεί μέσα. Το σπίτι, εξαιτίας του ξεπεσμού των Γουέντλεμπι, βρισκόταν σε κατάσταση παρακμής, με ελάχιστα πράγματα να θυμίζουν το παλιό του μεγαλείο.

Επιτέλους είδε τα αποτελέσματα των εργασιών που διαρκούσαν τόσους μήνες.

Αν σκοπός του νέου ιδιοκτήτη ήταν να δημιουργήσει κάτι εντυπωσιακό, τότε τα είχε καταφέρει περίφημα. Αλλά, κατά τη γνώμη της, ο χώρος ήταν ψυχρός και άψυχος. Από την άλλη όμως, στην Πένι δεν άρεσαν τα φαντεζί πράγματα. Κι αυτό το σπίτι δεν ήταν απλώς φαντεζί. Είχε ξεπεράσει κάθε όριο. Το χολ της εισόδου ήταν εκτυφλωτικό. Το φως του κεριού της αντανάκλούσε πάνω στις επίχρυσες επιφάνειες και μπορντούρες.

«Ντιλάιλα», ψιθύρισε ενώ στεκόταν στη βάση της κεντρικής σκάλας.

«Ντιλάιλα, πού είσαι;»

«Όμορφη κοπέλα».

Η Πένι σήκωσε το κερί και κοίταξε προς τα πάνω. Η Ντιλάιλα ήταν κουρνιασμένη στα κάγκελα του κεφαλόσκαλου στον πάνω όροφο.

Δόξα τω Θεώ.

Ο παπαγάλος στηρίχτηκε μια στο ένα και μια στο άλλο πόδι και έγειρε το κεφάλι του στο πλάι.

«Ναι, αγάπη μου». Η Πένι ανέβηκε τη σκάλα χωρίς να βιάζεται. «Είσαι πολύ όμορφη κοπέλα. Ξέρω ότι πενθείς την κυρία σου και ότι σου λείπει το σπίτι σου. Αλλά, βλέπεις, αυτό εδώ δεν είναι το σπίτι σου. Εδώ δεν έχει μπισκότα. Θα σε πάρω να πάμε σπίτι μας, όπου είναι ζεστά και ωραία, και

θα σου δώσω όσα μπισκότα θέλεις. Αρκεί... να μην κουνηθείς... από κει... και...»

Τη στιγμή που έφτανε σε απόσταση αναπνοής από τον παπαγάλο, εκείνος τίναξε τις φτερούγες του και πήγε πιο πέρα.

«Όμορφη κοπέλα».

Η Πένη αποφάσισε να θυσιάσει την ησυχία για χάρη της ταχύτητας, κι έτσι ανέβηκε τη σκάλα τρέχοντας και έφτασε στο κεφαλόσκαλο. Αλλά ο παπαγάλος έφυγε πάλι και πέρασε μέσα από μια ανοιχτή πόρτα. Η Πένη γνώριζε τη διαρρύθμιση του σπιτιού και άρα ήξερε ότι εκείνη η πλευρά έβγαζε σε αδιέξοδο.

Μπήκε στο δωμάτιο. Ήταν μια κρεβατοκάμαρα, με τοίχους που είχαν πρόσφατα στολιστεί με πολυτελή, δαμασκηνί, μεταξωτή ταπετσαρία. Στο κέντρο της βρισκόταν ένα πελώριο κρεβάτι με τέσσερις κολόνες. Το κρεβάτι είχε μέγεθος μικρού δωματίου και από τις κολόνες του κρέμονταν πράσινες, βελούδινες κουρτίνες.

Η Πένη έκλεισε αθόρυβα την πόρτα πίσω της.

Ντιλάιλα, τώρα σε στρίμωξα.

Ναι, μπορεί να την είχε στριμώξει, αλλά δεν την είχε πιάσει.

Άρχισε να κυνηγάει μέσα στο δωμάτιο το πουλί, που πήγαινε από τη μια κολόνα στην ντουλάπα, έπειτα από το ράφι του τζακιού σε άλλη κολόνα – ήταν ανάγκη να είναι τόσο πολλές αυτές οι κολόνες;

Η Πένη είχε λαχανιάσει από το τρέξιμο στη σκάλα και το κυνηγητό μέσα στο δωμάτιο. Αν δεν ήταν τόσο αφοσιωμένη στη διάσωση παρατημένων πλασμάτων...

Η Ντιλάιλα προσγειώθηκε στο έπιπλο του λαβομάνου και η Πένη όρμησε για να σώσει τη λεκάνη και την κανάτα πριν πέσουν στο πάτωμα και γίνουν θρύψαλα. Καθώς τα έβαζε πάλι στη θέση τους, πρόσεξε ότι πάνω στο μαρμάρينو έπιπλο υπήρχαν πολλά άλλα αντικείμενα. Μια πλάκα σαπούνι, ένα κοφτερό ξυράφι, μια οδοντόβουρτσα και οδοντόκρεμα. Στοιχεία που έδειχναν ότι κάποιος είχε βρεθεί εκεί πολύ πρόσφατα.

Κάποιος άντρας.

Η Πένη ήθελε να πιάσει τον παπαγάλο και να το βάλει στα πόδια.

Η Ντιλάιλα, αντί να σταθεί σε μια κολόνα του κρεβατιού, είχε κάνει το λάθος να πετάξει κάτω από τον ουρανό του. Και τώρα βρισκόταν παγιδευμένη μέσα στις βαριές κουρτίνες.

Η Πένι έτρεξε στο κρεβάτι, πήδηξε ψηλά και κατάφερε να γραπώσει τον παπαγάλο από το ένα πόδι.

Ορίστε. Σε τσάκωσα.

Κανονικά θα έπρεπε να πανηγυρίσει για τον θρίαμβό της. Αλλά δεν πρόλαβε, γιατί για κακή της τύχη τσάκωσαν και την ίδια.

Η πόρτα που συνέδεε το δωμάτιο με το διπλανό άνοιξε διάπλατα. Ένα κερί έριξε το φως του μέσα στο δωμάτιο. Το πόδι της Ντιλάιλα γλίστρησε από το χέρι της Πένι και το πουλί απομακρύνθηκε πάλι. Η Πένι βρέθηκε πεσμένη φαρδιά πλατιά στο κρεβάτι ενός αγνώστου, ντυμένη μόνο με το νυχτικό της και χωρίς τον παπαγάλο.

Καθώς γύριζε το κεφάλι της προς τη φιγούρα που στεκόταν στην πόρτα, έκανε την προσευχή της.

Αχ, μακάρι να είναι μια υπηρέτρια.

Φυσικά δεν γινόταν να σταθεί τόσο τυχερή. Στην πόρτα στεκόταν ένας άντρας. Κρατούσε ένα κερί και δεν φορούσε απολύτως τίποτα.

Για την ακρίβεια, δεν ήταν γυμνός. Φορούσε κάτι. Αυτό το «κάτι» ήταν ένα μουσκεμένο, λινό πανί, τυλιγμένο στους γοφούς του τόσο επίφοβα, που θα μπορούσε να πέσει στο πάτωμα ανά πάσα στιγμή – αλλά πάντως, από μια άποψη, μετρούσε για ρούχο.

Και στο κάτω κάτω, όλοι κάτω από τα ρούχα τους γυμνοί δεν είναι; Οπότε δεν συνέβαινε κάτι και τόσο διαφορετικό. Άρα τι λόγο είχε η Πένι να την πιάσουν οι σεμνοτυφίες; Άλλωστε ο άντρας δεν φαινόταν να ντρέπεται. Ούτε κατά διάνοια.

Το αντίθετο μάλιστα. Ήταν τρομερά εκνευρισμένος.

«Από πού ξεφύτρωσες εσύ;»

Ήταν δικαιολογημένο να δείχνει θυμό ο τόνος της φωνής του, που την έκανε να τρέμει.

Η Πένι έσπευσε να σηκωθεί από το κρεβάτι και παραλίγο να σωριαστεί στο πάτωμα. «Ήρθα από το διπλανό σπίτι. Εκεί μένω».

«Αυτό εδώ το σπίτι είναι δικό μου».

«Δεν ήξερα ότι μένει εδώ ο νέος ιδιοκτήτης».

«Απόψε εγκαταστάθηκα».

«Ναι. Το βλέπω».

Πολλά έβλεπε. Πολύ περισσότερα από όσα άρμοζε. Αλλά δεν μπορούσε να ξεκολλήσει το βλέμμα της από πάνω του.

Χριστέ μου, τι μεγαλόσωμος και ωραίος άντρας που ήταν.

Τα είχε όλα σε υπερθετικό βαθμό. Ήταν ψηλός, με φαρδιές πλάτες και γεροδεμένος. Και εντελώς γυμνός, με εξαίρεση εκείνη την πετσετούλα. Επιπλέον, είχε πυκνά μαύρα μαλλιά. Το σαγόνι του ήταν αζύριστο. Το στήθος του τριχωτό.

Είχε ρώγες. Δύο.

Και μάτια, Πένι. Έχει και δύο μάτια. Αυτά κοίτα.

Δυστυχώς, η εν λόγω τακτική δεν απέδωσε. Τα μάτια του ήταν σαν από όνυχα βουτηγμένο σε μελάνι, καλυμμένο με οψιδιανό και βαμμένο με πίσσα.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε ψιθυριστά.

«Ο Γκάμπριελ Ντιουκ».

Ο γνωστός Γκάμπριελ Ντιουκ;

«Χαίρω πολύ για τη γνωριμία», του είπε από συνήθεια, αλλά στο μυαλό της έφερε την εικόνα της μητέρας της να την αποδοκιμάζει, παρόλο που βρισκόταν στην Ινδία.

«Κανονικά δεν θα έπρεπε να χαίρεσαι. Κανένας άλλος δεν χαίρεται όταν με γνωρίζει».

Πολύ σωστά. Οι εφημερίδες είχαν ξοδέψει τόνους μελάνι για χάρη αυτού του άντρα, που κανείς δεν ήξερε από πού καταγόταν και που τώρα διέθετε μεγάλη δύναμη. Κάποιοι έλεγαν ότι ήταν ανελέητος. Κάποιοι άλλοι ξεδιάντροπος. Αλλά όλοι συμφωνούσαν ότι ήταν πλούσιος όσο κανείς άλλος.

Τον αποκαλούσαν Δούκα της Καταστροφής. Έξυπνο παρατσούκλι, αφού το επώνυμό του σήμαινε «δούκας».

Από κάπου ψηλά ακούστηκε η Ντιλάιλα να σφυρίζει με αυθάδεια, σχεδόν

φιλήδονα. Ο παπαγάλος ξεμπλέχτηκε από τις κουρτίνες του κρεβατιού, διέσχισε το δωμάτιο πετώντας και προσγειώθηκε στον απέναντι τοίχο, πάνω σε μια απλίκα. Τώρα βρισκόταν ακριβώς πίσω από τον νέο και εντυπωσιακά αρρενωπό γείτονα της Πένι.

Αχ, δόλιο πουλί.

Ο άντρας μόρφασε και έσκυψε καθώς ο παπαγάλος περνούσε με ταχύτητα από πάνω του. «Τι στο διάβολο είναι αυτό;»

«Μπορώ να σου εξηγήσω».

Απλώς δεν θέλω και πολύ να το κάνω.

«Παπαγάλος είναι», του είπε. «Ο παπαγάλος μου».

«Μάλιστα. Και ποια είπαμε ότι είσαι εσύ;»

«Εγώ... εεε...» Τα χέρια της δεν μπορούσαν να αποφασίσουν τι να κάνουν. Απλώς πρόδιδαν τον πανικό της και την επιθυμία της να ανοίξει η γη να την καταπιεί.

Νερό έσταζε από τα μαλλιά του και οι στάλες που έπεφταν ήταν σαν να μετρούσαν τους χτύπους της καρδιάς της. Την έπνιγε η ντροπή.

«Είμαι η λαίδη Πηνελόπη Κάμπιον».

Η ΛΑΙΔΗ ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΚΑΜΠΙΟΝ.

Η γνωστή λαίδη Πηνελόπη Κάμπιον;

Ο Γκέιμπ έγειρε το κεφάλι στο πλάι, για να χυθεί από το αφτί του το νερό που είχε χυθεί εκεί όταν έκανε το μπάνιο του. Σίγουρα δεν είχε ακούσει καλά. Σίγουρα η κοπέλα εννοούσε ότι ήταν *υπηρέτρια* στο σπίτι της λαίδης Πηνελόπης Κάμπιον.

«Αποκλείεται να είσαι η λαίδη Πηνελόπη».

«Αλήθεια;»

«Ναι. Η λαίδη Πηνελόπη είναι γεροντοκόρη και ζει παρέα με δεκάδες γάτες».

«Δεν είναι *δεκάδες*», του είπε. «Αυτή τη στιγμή είναι λίγο πάνω από μια ντουζίνα, αλλά μόνο επειδή είναι άνοιξη. Ξέρεις, τώρα είναι η εποχή που γεννιούνται τα γατάκια».

Όχι, ο Γκέιμπ δεν ήξερε τίποτα. Όλα αυτά του φαινόταν παράλογα.

Ο βασικός λόγος για τον οποίο είχε αγοράσει αυτό το σπίτι ήταν η λαίδη Πηνελόπη Κάμπιον. Οι νεόπλουτες οικογένειες θα πλήρωναν εξωφρενικά ποσά προκειμένου να γειτονέψουν με μια λαίδη, ακόμα και αν η εν λόγω λαίδη ήταν μια καθόλου ελκυστική γεροντοκόρη.

Μα πώς στην ευχή ήταν δυνατόν να είναι γεροντοκόρη *αυτή* η γυναίκα; Ήταν κόρη κόμη και σίγουρα διέθετε μεγάλη προίκα. Αφού κανείς από τους αχαΐρευτους προικοθήρες του ΜείφEAR που κυνηγούσαν τίτλους δεν της είχε κάνει πρόταση γάμου, τότε, σύμφωνα με την κοινή λογική, αυτή η γυναίκα θα είχε πάνω της κάτι το εντυπωσιακά απωθητικό. Ίσως εκνευριστική, τσιριχτή φωνή. Μπορεί να είχε στραβά δόντια ή να μην τηρούσε τους κανόνες υγιεινής.

Να όμως που δεν έδειχνε να διαθέτει κάποιο από αυτά τα χαρακτηριστικά. Ήταν νέα και όμορφη. Δεν φαινόταν να μυρίζει άσχημα. Τα δόντια της ήταν σαν σειρά από μαργαριτάρια και η φωνή της μελωδική. Δεν είχε πάνω της τίποτα το απωθητικό. Ήταν... ελκυστική, από κάθε άποψη.

Μα τον Θεό, θα το πούλαγε μια ολόκληρη περιουσία αυτό το σπίτι.

Αν βέβαια η εν λόγω λαίδη δεν ήταν ατιμασμένη.

Στο δικό της κοινωνικό επίπεδο δεν ήταν δύσκολο να ατιμαστεί μια γυναίκα. Για παράδειγμα, θα μπορούσε να ατιμαστεί απλώς και μόνο επειδή βρέθηκε μόνη και με λιγοστά ρούχα στην κάμαρα του κακοποιού που η αριστοκρατία απεχθανόταν όσο κανέναν άλλον και που τη δεδομένη στιγμή ήταν ουσιαστικά γυμνός.

«Πρέπει να φύγεις», της είπε. «Τώρα αμέσως».

«Δεν μπορώ. Πρώτα πρέπει να πιάσω...»

«Περίμενε εδώ. Θα ντυθώ και μετά θα σε συνοδέψω στο σπίτι σου. Διακριτικά».

«Μα...»

«Δεν θέλω αντιρρήσεις», της είπε αυστηρά.

Ο Γκέιμπ είχε καταφέρει να αναρριχηθεί από τον πάτο της κοινωνίας, πατώντας πάνω σε ξεπεσμένους αριστοκράτες του Λονδίνου. Αλλά δεν είχε ξεχάσει από πού είχε ξεκινήσει. Είχε μάθει να κυκλοφορεί ανάμεσα σε

ανθρώπους που θεωρούσαν ότι ήταν ανώτεροί του. Αλλά μέσα του βρισκόταν ακόμα το ταπεινό χαμίνι – παρέα με εκείνη την τραχιά φωνή του πορτοφολά που ανάγκαζε τις κυρίες της καλής κοινωνίας να κρατάνε σφιχτά τα τσαντάκια τους. Όποτε αποφάσιζε να χρησιμοποιήσει εκείνη τη φωνή, του έδιναν σημασία.

Αλλά η λαίδη Πηνελόπη Κάμπιον δεν ασχολούνταν καθόλου μαζί του.

Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο σε κάτι πίσω του. Ο Γκέιμπ πήγε ενστικτωδώς να γυρίσει το κεφάλι του.

«Σταμάτα», του είπε εκείνη εντελώς ατάραχα. «Μην κουνηθείς».

Ο Γκέιμπ άκουσε ένα παράξενο φτερούγισμα και ξαφνικά ένα πουλί προσγειώθηκε στον ώμο του. Παπαγάλος δεν είχε πει η κοπέλα ότι ήταν; Τα νύχια του πλάσματος μπήχτηκαν στον ώμο του. Ο Γκέιμπ συγκρατήθηκε με δυσκολία να μην το διώξει από πάνω του.

«Όχι, μην κάνεις τίποτα», είπε η κοπέλα. «Ερχομαι να τον πιάσω εγώ».

Ο Γκέιμπ δεν δεχόταν εντολές από γυναίκες – ούτε και από κανέναν άλλον. Όμως η συγκεκριμένη κατάσταση ήταν αλλιώςτικη.

«Όμορφη κοπέλα», έκρωξε το πουλί.

Έσφιξε τα χείλη του. *Λες να μην το πρόσεξα ότι είναι όμορφη, σιχαμένο πουλί;*

Η Πηνελόπη πλησίασε προς το μέρος του, πατώντας αθόρυβα στο χαλί. Καθώς προχωρούσε, έρεαν από τα χείλη της λόγια γλυκά σαν μέλι.

«Έτσι μπράβο, αγάπη μου», μουρμούρισε.

Ο αυχένας του Γκέιμπ ανατρίχιασε.

«Μείνε... εκεί... που είσαι».

Ανατρίχιασαν και τα μπράτσα του.

«Ναι», ψιθύρισε η Πένι. «Έτσι».

Τώρα ανατρίχιασαν και οι γάμπες του. Να πάρει η ευχή, γεμάτος τρίχες ήταν; Μόλις έληγε αυτή η ιστορία, θα ήταν όλες όρθιες.

Και θα του είχε σηκωθεί και κάτι άλλο.

«Μη σαλέψεις», είπε η Πένι.

Ο Γκέιμπ δεν μπορούσε να πει για τον παπαγάλο, αλλά μέσα του σίγουρα κάτι σάλεψε. Ένα κομμάτι του εαυτού του είχε ανεξάρτητη βούληση, ειδικά

όταν είχε να κάνει με όμορφες γυναίκες που φορούσαν διάφανα ρούχα. Ο Γκέιμπ είχε κάμποσο καιρό να πλαγιάσει με γυναίκα, αλλά το κορμί του δεν είχε ξεχάσει πώς να το κάνει.

Δεν άντεξε άλλο. Έριξε μια κλεφτή ματιά στο πρόσωπό της. Μόνο για μισό δευτερόλεπτο. Όχι όσο χρειαζόταν για να δει καλά τα χαρακτηριστικά της. Για την ακρίβεια, μόνο τα χείλη της πρόλαβε να δει. Χείλη που ήταν μεστά σαν πέταλα λουλουδιών, ροδαλά, απαλά και τρυφερά.

Η Πέني βρισκόταν πολύ κοντά του πια. Τόσο κοντά που ο Γκέιμπ, όταν ανάσαινε, γέμιζε τα πνευμόνια του με το άρωμά της, το υπέροχο άρωμά της. Μέσα του φούντωσε ο πόθος.

«Ξέρω ότι νιώθεις χαμένη. Και φοβάσαι κιόλας. Σου λείπει τρομερά η κυρία σου, έτσι δεν είναι; Αλλά είμαι εγώ εδώ, αγάπη μου. Είμαι εγώ εδώ».

Τα λόγια της του προκάλεσαν έναν παράξενο πόνο, που απλώθηκε από τα δόντια του μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών του και τον έκανε να συνειδητοποιήσει το κενό που είχε μέσα του.

«Έλα να πάμε στο σπίτι», ψιθύρισε η Πέني. «Και θα λύσουμε μαζί όλα τα άλλα».

Ο Γκέιμπ δεν άντεχε άλλο. «Για όνομα του Θεού, πάρ' το από πάνω μου το αναθεματισμένο».

Επιτέλους η Πέني πήρε στα χέρια της το φτερωτό αγρίμι. «Ορίστε». Πήγε τον παπαγάλο στο κλουβί και τον έβαλε μέσα.

Ο Γκέιμπ ξεφύσησε με ανακούφιση.

«Θα ηρεμήσει αν σκεπάσω το κλουβί», είπε η όμορφη εισβολέας.
«Μήπως έχεις μια πετσέτα;»

Ο Γκέιμπ κοίταξε το πανί που είχε τυλιγμένο στη μέση του. «Θέλεις οπωσδήποτε πετσέτα;»

Τα μάγουλα της Πέني έγιναν κατακόκκινα. «Ξέχνα το. Καλύτερα να πηγαίνω».

«Θα σε συνοδέψω».

«Ειλικρινά δεν είναι ανάγκη. Εδώ δίπλα θα πάω. Ούτε είκοσι βήματα μακριά».

«Κι όμως, παραείναι μεγάλη η απόσταση».

Ο Γκέιμπ μπορεί να μη λειτουργούσε σύμφωνα με τους κανόνες συμπεριφοράς της καλής κοινωνίας, αλλά τους κατανοούσε, οπότε ήξερε καλά ότι αυτή η συμπεριφορά παραβίαζε τουλάχιστον δεκαεπτά από δαύτους. Κι αν τυχόν αμαυρωνόταν η τιμή της κοπέλας, τότε σίγουρα θα περιοριζόταν το κέρδος που προσδοκούσε να βγάλει από την πώληση του σπιτιού.

Όσπου να το πουλήσει, η αξία της κοπέλας ήταν άρρηκτα δεμένη με την τιμή που θα ζητούσε για το σπίτι.

«Λαίδη μου, σίγουρα έχεις συνηθίσει να κάνεις ό,τι θέλεις. Αλλά εγώ έχω καταστρέψει πολλούς λόρδους, βαρονέτους, ιππότες και κυρίους». Σήκωσε το ένα φρύδι. «Πίστεψέ με, βρήκες τον μάστορά σου».

Κεφάλαιο Δύο

Η Πένη κοίταζε σιωπηλά καθώς ο Γκάμπριελ Ντιουκ έκανε μεταβολή και πήγε στο δωμάτιό του.

Μετά σωριάστηκε στο πάτωμα και άρχισε να τρέμει.

Για όνομα του Θεού.

Εκείνος είχε αφήσει την πόρτα μισάνοιχτη. Καθώς η πετσέτα του έπεφτε κάτω, η Πένη είδε στα πεταχτά τους μυώδεις γλουτούς του. Έσπευσε να κοιτάξει αλλού.

Αχ, Χριστέ μου. Αχ, Χριστέ μου. Αχ, Χριστέ μου.

Αφού ξεμαντάλωσε και μαντάλωσε πάλι το κλουβί της Ντιλάιλα για να είναι σίγουρη, σηκώθηκε και προσπάθησε να συνέλθει.

Κοίταξε τη ρόμπα της. Το ξεθωριασμένο τουάλ ήταν τρομερά παλιομοδίτικο και οι άκρες της ζώνης είχαν ξεφτίσει – θύμα των παιχνιδιάρικων διαθέσεων που επιδείκνυαν τα γατάκια. Όσο για τα μαλλιά της... Αχ, μόνο να φανταστεί μπορούσε σε τι κατάσταση ήταν τα μαλλιά της μετά από αυτή την περιπέτεια.

Κοίταξε διστακτικά στον καθρέφτη του μπουντουάρ. Τα πράγματα ήταν χειρότερα από όσο φοβόταν. Η κοτσίδα της είχε τα χάλια της. Έλυσε στα γρήγορα την κορδέλα από μουσελίνα και χτένισε τα μαλλιά της με τα δάχτυλά της. Έπειτα τα έπιασε πάλι κοτσίδα και τα έδεσε.

Ξανακοίταξε στον καθρέφτη. Καλύτερα τώρα, έκρινε. Όχι πολύ καλύτερα, αλλά πάντως καλύτερα.

«Όμορφη κοπέλα!»

Ο κύριος Ντιουκ έβγαλε ένα επιφώνημα δυσαρέσκειας.

«Ζητώ συγγνώμη για την ταλαιπωρία», φώναξε η Πένη. «Η Ντιλάιλα ήρθε στην Πλατεία Μπλουμ μόλις λίγο καιρό πριν.

Η κυρία της πέθανε. Οι παπαγάλοι είναι πιστοί και έξυπνοι και συχνά ζουν

περισσότερο από τους ιδιοκτήτες τους. Οπότε όχι μόνο ξεριζώθηκε από το σπίτι της, αλλά επιπλέον βρίσκεται και σε πένθος».

«Οφείλω να πω ότι εμένα δεν μου φαίνεται και τόσο στενοχωρημένη».

«Λέει πολύ αστεία πράγματα, ε; “Όμορφη κοπέλα” και “ναι” και... Το άκουσες αυτό; “Γουστάρεις ένα στα γρήγορα, αγάπη μου;” Δεν καταλαβαίνω τι εννοεί. Μάλλον ρωτάει αν θέλει κάποιος να πιει ένα τσάι στα γρήγορα. Ομολογώ ότι είναι μυστήριο όλο αυτό για εμένα. Κοντεύω να τρελαθώ».

«Ο παπαγάλος δεν λέει για τσάι, αλλά για συνουσία, για να το πω ευγενικά».

Η Πέني πάγωσε.

Ο Γκέιμπ γύρισε στην κάμαρα. Φορούσε παντελόνι και ξεκούμπωτο πουκάμισο. «Αυτό σημαίνει η φράση “γουστάρεις ένα στα γρήγορα, αγάπη μου”. Το πουλί το είχαν σε οίκο ανοχής. Με αυτή τη φράση προσπαθούσαν να δελεάσουν τους πελάτες».

Η Πέني σκανδαλίστηκε και έμεινε βουβή. Κανείς δεν της είχε ξαναμιλήσει με τέτοια ελευθεριότητα – αλλά το ενοχλητικό δεν ήταν αυτό. Το ενοχλητικό ήταν ότι της άρεσε πολύ.

«Αποκλείεται», είπε. «Ανήκε σε μια ηλικιωμένη κυρία. Αυτό μου είπαν».

«Και οι πόρνες γερνάνε κάποτε».

«Όμορφη κοπέλα». Η Ντιλάιλα σφύριξε με αυθάδεια. «Γουστάρεις...»

Η Πέني έκλεισε το στόμα της με την παλάμη της. «Αχ, όχι».

«Ναι! Ναι! Αχ, ναι!»

Η Πέني δεν μπορούσε να σκεφτεί να πει κάτι για να κάνει αυτή τη συζήτηση λιγότερο φρικτή. Βασικά δεν μπορούσε να μιλήσει. Δεν ήταν ότι είχε χάσει τη λαλιά της. Απλώς η γλώσσα της είχε δεθεί κόμπος.

Ο Γκέιμπ φόρεσε μπότες, πήγε γοργά στην πόρτα και την κράτησε ανοιχτή. Η Πέني μάζεψε όλο ευγνωμοσύνη το κλουβί και ετοιμάστηκε να το βάλει στα πόδια.

«Ξέρω πόσο εύθραυστη είναι η υπόληψη μιας γυναίκας», της είπε εκείνος. «Βάλ’ το καλά στο μυαλό σου. Δεν πρέπει να μάθει κανείς ότι ήρθες εδώ».

«Λαίδη Πηνελόπη;»

Η Πένη ανατρίχιασε.

Η οικονόμος, η κυρία Μπερνς, στεκόταν στον διάδρομο. Κοίταξε απειλητικά τον εργοδότη της. «Κύριε Ντιουκ».

Ο κύριος Ντιουκ έβρισε σιγανά. Η Πένη δεν το είχε συνήθεια να λέει βρομόλογα, αλλιώς θα το είχε κάνει κι αυτή.

Η κυρία Μπερνς διαχειριζόταν το σπίτι των Γουέντλεμπι από πολύ παλιά. Η Πένη την έτρεμε από τότε που θυμόταν τον εαυτό της.

Αυτό δεν είχε αλλάξει. Η οικονόμος ήταν ακόμα πιο τρομακτική τώρα, μαυροντυμένη από την κορυφή μέχρι τα νύχια, με τα μαλλιά της χτενισμένα χωρίστρα στη μέση. Το κερί που κρατούσε έριχνε μακάβριες σκιές στο πρόσωπό της.

«Μπορώ να εξυπηρετήσω σε κάτι;» ρώτησε με σοβαρό ύφος.

«Ο παπαγάλος μου μπήκε από το παράθυρο και ήρθα εδώ για να τον πάρω», εξήγησε βιαστικά η Πένη. «Ο κύριος Ντιουκ είχε την ευγένεια να με βοηθήσει. Κυρία Μπερνς, έχεις την καλοσύνη να με συνοδέψεις στο σπίτι μου;»

«Αυτό είναι το σωστό και το φρόνιμο». Η οικονόμος την κοίταξε με αποδοκimasία. «Στο μέλλον, λαίδη μου, φροντίστε να ξυπνήσετε κάποιον υπηρέτη για να σας ανοίξει την πόρτα».

«Α, μα δεν πρόκειται να συμβεί πάλι». Η Πένη έριξε μια κλεφτή ματιά στον κύριο Ντιουκ καθώς ετοιμάστηκε να φύγει. «Αυτό το υπόσχομαι».

Για την ακρίβεια, η Πένη είχε καταστρώσει ένα απλό σχέδιο για να αντιμετωπίσει αυτή την κατάσταση.

Πρώτα θα ευχαριστούσε τον κύριο για τη βοήθεια που της πρόσφερε.

Έπειτα θα έφευγε αθόρυβα.

Και τέλος δεν θα ξανάβγαινε ποτέ μα ποτέ από το σπίτι της.

Ο Γκέιμπ, ως ιδιοκτήτης ακινήτων σε ολόκληρη τη Βρετανία —είχε ξενοδοχεία, σπίτια, ορυχεία, εργοστάσια, αρχοντικά στην εξοχή—, ήταν συνηθισμένος κάθε πρωί που ξυπνούσε να αντικρίζει ένα περιβάλλον που δεν του ήταν γνώριμο. Όμως τρία πράγματα δεν άλλαζαν ποτέ.

Πάντα ξυπνούσε την αυγή.

Όταν ξυπνούσε, πάντα πεινούσε.

Και πάντα ήταν μόνος του στο κρεβάτι του.

Είχε ορίσει κάμποσους κανόνες που είχαν να κάνουν με τις σεξουαλικές επαφές του – δεν πλήρωνε ποτέ, δεν παρακαλούσε καμία γυναίκα να πλαγιάσει μαζί του και, τέλος, δεν υπήρχε περίπτωση να παντρευτεί, προκειμένου να εξασφαλίσει τέτοιες επαφές. Όταν έμενε στο Λονδίνο, έβρισκε εύκολα περιστασιακές ερωμένες, αλλά τώρα τελευταία πηγαينوερχόταν τόσο συχνά από το ένα μέρος στο άλλο, ώστε πολύ απλά δεν είχε χρόνο για κάτι τέτοιο.

Το συγκεκριμένο πρωί ανακάθισε στο κρεβάτι του και προσπάθησε να συνέλθει και να εξοικειωθεί με το περιβάλλον. Βρισκόταν στο Μειψέαρ. Στην Πλατεία Μπλουμ. Στο σπίτι που λογικά θα απέφερε ικανοποιητικό κέρδος, όταν θα τελείωνε επιτέλους η ανακαίνισή του και θα το έβγαζε για πούλημα.

Στο σπίτι δίπλα σε εκείνη. Στη λαίδη Πηνελόπη Κάμπιον – την ηλικιωμένη, κουρασμένη, άσχημη γεροντοκόρη που...

Που δεν ήταν τίποτε από αυτά. Ούτε κατά διάνοια. Η λαίδη Πηνελόπη Κάμπιον τύχαινε να είναι μια ξανθιά και γαλανομάτα καλλονή.

Ακόμη την έβλεπε νοερά πεσμένη στο κρεβάτι του, ντυμένη μόνο με το νυχτικό της. Σαν ενήλικη Χρυσομαλλούσα, που είχε μπει κρυφά στο σπίτι του, απρόσκλητη, για να δοκιμάσει το στρώμα. Άραγε πώς να της είχε φανεί; Πολύ μαλακό; Πολύ σκληρό;

Δεν ήξερε τη γνώμη της, αλλά το κορμί του αντιδρούσε με πολύ συγκεκριμένο τρόπο σε αυτή την εικόνα. Η στύση του ήταν ορθωμένη σαν κατάρτι πλοίου.

Έτριψε το πρόσωπό του με το ένα χέρι και μετά πήγε τρεκλίζοντας στο μπάνιο.

Την περασμένη ημέρα ήταν πολύ κουρασμένος από το ταξίδι κι έτσι δεν είχε ελέγξει την ανακαίνιση του σπιτιού, αλλά του φαίνονταν όλα μια χαρά. Το πάτωμα ήταν στρωμένο με μαρμάρινα πλακάκια και υπήρχε μια μπρούντζινη μπανιέρα με παροχή τρεχούμενου νερού – και ζεστού και

κρύου.

Το περασμένο βράδυ είχε αρκεστεί να κάνει ένα κρύο ντους. Τώρα σκόπευε να κάνει ένα ζεστό μπάνιο. Βολεύτηκε στην μπανιέρα και άνοιξε τον ρουμπινέ του ζεστού νερού. Η βρύση τραντάχτηκε, αλλά νερό δεν βγήκε. Ο Γκέιμπ την ταρακούνησε απαλά κι έπειτα τη χτύπησε με δύναμη. Τίποτα.

Ποτέ στη ζωή του δεν είχε παρατήσει κανέναν αγώνα, αλλά πρώτη φορά έμπλεκε σε τόσο βλακώδη καβγά. Έπαιζε μπουνιές με μια βρύση.

Κοπάνησε τον σωλήνα, που τελικά υποχώρησε με ένα τράνταγμα. Παγωμένο νερό έσκασε ορμητικά στο πρόσωπό του. Ένιωσε καρφιά από πάγο να μπήγονται στα μάτια και στο στόμα του. Ακόμα και στη μύτη του.

Η βρύση είχε κερδίσει τον πρώτο γύρο.

Ενώ συγκρατούσε με το ένα χέρι το νερό που χυνόταν, έκλεισε με το άλλο τον ρουμπινέ του ζεστού. Εκνευρισμένος άνοιξε αυτόν του κρύου. Το μπάνιο με κρύο νερό είχε τα οφέλη του. Αφού πέρασε μερικά λεπτά πλένοντας το κορμί του με το νερό που του προκαλούσε ανατριχίλα, κατάφερε να διώξει από το μυαλό του την εικόνα των απαλών και ροδαλών χειλιών της γειτόνισσας.

Όχι εντελώς όμως.

Το υπόλοιπο της πρωινής τουαλέτας του αποδείχτηκε απλή υπόθεση. Βούρτσισε τα δόντια του, ξυρίστηκε, χτένισε προς τα πίσω τα ατίθασα μαλλιά του και ντύθηκε.

Πριν βγει από το δωμάτιο, πήρε από το έπιπλο της τουαλέτας το θαμπό ασημένιο κέρμα που βρισκόταν εκεί –ήταν νόμισμα του ενός σελινιού, λειασμένο– και το έβαλε στο τσεπάκι του γιλέκου του. Στην πάροδο των ετών, το νόμισμα του ενός σελινιού είχε γίνει το φυλαχτό του. Κάτι που του θύμιζε από πού είχε ξεκινήσει και πόσο ψηλά είχε ανεβεί. Ο Γκέιμπ δεν πήγαινε πουθενά χωρίς να έχει ένα τέτοιο πάνω του.

Άνοιξε την πόρτα και φώναξε δυνατά: «Χάμοντ!».

Ο αρχιτέκτονας του εμφανίστηκε λαχανιασμένος μετά από ένα λεπτό, επειδή είχε ανεβεί τη σκάλα τρέχοντας. «Καλημέρα, κύριε Ντιουκ».

«Θα ήταν καλή η μέρα αν δούλευαν οι βρύσες του ζεστού νερού που

πλήρως εκατοντάδες λίρες για να τις εγκαταστήσεις». Κούνησε το κεφάλι. «Το σπίτι έπρεπε να έχει τελειώσει εδώ και μήνες».

«Γνωρίζω, κύριε, ότι αυτό ελπίζατε».

«Δεν το ήλπιζα, είχα την απαίτηση να γίνει έτσι», τον διόρθωσε ο Γκέιμπ. «Έφαγα τρία χρόνια στα δικαστήρια για να καταφέρω να το πάρω. Και τώρα ξοδεύω χιλιάδες λίρες για να το εκσυγχρονίσω. Αλλά κέρδος θα βγάλω μόνο όταν το πουλήσω».

«Κύριε Ντιουκ, όπως επισήμανα στην αλληλογραφία μας, εμφανίστηκαν κάποια εμπόδια».

«Εσύ τα λες εμπόδια, εγώ τα λέω δικαιολογίες». Έδειξε τον νιπτήρα. «Μου είπες ότι αυτό είναι μια μοντέρνα εφεύρεση. Ζεστό τρεχούμενο νερό».

«Είναι πράγματι μια μοντέρνα εφεύρεση. Για την ακρίβεια, είναι κάτι τόσο νέο, ώστε αυτός εδώ είναι ο δεύτερος καυστήρας του είδους σε όλη την Αγγλία. Υπάρχει μόνο ένας άνθρωπος στη χώρα που ξέρει να τον επισκευάζει».

«Τότε να τον βάλεις να τον επισκευάσει».

«Ναι, βεβαίως. Εδώ είναι το εμπόδιο που έλεγα». Ο Χάμοντ πέρασε τα χέρια του μέσα από τα ασημένια μαλλιά του. «Ο εν λόγω άνθρωπος έχει πεθάνει».

Ο Γκέιμπ έβρισε. «Τότε να βρεις άλλον στην Ευρώπη και να τον φέρεις». «Βρίσκεται ήδη καθ' οδόν».

Καθώς διέσχιζαν τον διάδρομο, ο Γκέιμπ στεκόταν για να κοιτάξει μέσα από τις ανοιχτές πόρτες και να επιθεωρήσει την πρόοδο των εργασιών στο κάθε δωμάτιο. Το ένα δεν είχε ταπετσαρία, στο άλλο δεν είχαν τελειώσει τα γύψινα...

Απαράδεκτο.

«Λοιπόν, πες μου για τα άλλα εμπόδια που αντιμετωπίζεις».

Ο Χάμοντ κοίταξε κάτω στη σκάλα και χαμήλωσε τη φωνή του. «Αυτή τη στιγμή κοιτάζω ένα από αυτά».

Ο Γκέιμπ κοίταξε προς εκείνη την κατεύθυνση. «Την οικονόμο εννοείς;»

«Α, ωραία», μουρμούρισε ο αρχιτέκτονας. «Τη βλέπετε κι εσείς».

«Δεν θα έπρεπε;»

«Δεν ξέρω. Δεν είμαι σίγουρος ότι είναι άνθρωπος. Μερικές φορές έχω την εντύπωση ότι είναι φάντασμα που στοιχειώνει το σπίτι εδώ και αιώνες».

Ο Γκέιμπ κοίταξε ανήσυχος τον αρχιτέκτονα. Ίσως ο Χάμοντ να είχε ανάγκη να κάνει διακοπές. Στο κάτω κάτω, είχε αρχίσει να γερνάει.

Κοίταξε καλά καλά την οικονόμο στο φως της μέρας. Η κυρία Μπερνς είχε αυστηρό παρουσιαστικό και φάνταζε φτιαγμένη από κάρβουνο, γιατί όλα πάνω της ήταν μαύρα. Τα μαλλιά της, το φόρεμά της με τα κουμπιά στο μπροστινό μέρος, τα γυαλισμένα παπούτσια της.

«Εμένα μου φαίνεται σαν κανονική οικονόμος».

«Αυτή η γυναίκα δεν έχει τίποτα κανονικό πάνω της», είπε ο Χάμοντ. «Θα το διαπιστώσετε κι εσείς. Ορκίζομαι ότι περνάει μέσα από τους τοίχους. Εμφανίζεται από το πουθενά. Περπατάς σε έναν άδειο διάδρομο και ξαφνικά τη βλέπεις μπροστά σου».

Ο Γκέιμπ όφειλε να παραδεχτεί ότι την περασμένη νύχτα η οικονόμος είχε πράγματι εμφανιστεί από το πουθενά.

«Είμαι αρχιτέκτονας. Αν υπήρχαν κρυφοί διάδρομοι στο σπίτι, θα το ήξερα. Δεν υπάρχουν. Σας το λέω, αυτή η γυναίκα είναι φάντασμα. Ελπίζω να την απολύσετε, αλλά και πάλι δεν είμαι σίγουρος ότι θα ωφελήσει. Νομίζω ότι θα χρειαστεί να κάνετε εξορκισμό».

«Είναι πολύ δύσκολο να βρεθεί αντικαταστάτρια και μάλιστα να εκπαιδευτεί σωστά». Ο Γκέιμπ ήξερε την αξία των ικανών υπαλλήλων – και μετά τα χθεσινοβραδινά δεν σκόπευε να δώσει αφορμή στην οικονόμο για να αρχίσει να διαδίδει φήμες από εκδικητικότητα. «Εφόσον είναι πιστή, θα παραμείνει στη θέση της».

«Παραείναι πιστή. Δεν θέλει να αλλάξει τίποτα εδώ μέσα. Τη μια μέρα φτιάχνουμε διάφορα πράγματα και την άλλη τα βρίσκουμε μυστηριωδώς χαλασμένα».

«Δηλαδή ανακατεύεται στη δουλειά σου;»

«Μάλλον. Ή μπορεί να κάνει μάγια».

«Δεν υπάρχει περίπτωση να την απολύσω. Τους ανθρώπους που είναι

ικανοί στη δουλειά τους θέλω να τους κρατάω». Κοίταξε τον Χάμοντ με νόημα. «Ακόμα κι όταν είναι ενοχλητικοί».

«Φοβόμουν ότι αυτό θα μου λέγατε». Ο Χάμοντ αναστέναξε. «Πάντως οφείλω να ομολογήσω ότι αυτό το πλάσμα ξέρει καλά το σπίτι. Καλύτερα από όσο ξέρετε εσείς την όψη του σελινιού».

Πολύ αμφιβάλλω για αυτό.

«Όταν όμως σας κόψει τη χολή», είπε ο Χάμοντ, «μην έρθετε σε εμένα νυχτιάτικα. Δεν θα σας ανοίξω την πόρτα του σπιτιού μου».

«Με απογοητεύεις».

Κατέβηκαν τα υπόλοιπα σκαλιά και μπήκαν στο δωμάτιο του πρωινού. Τους περίμενε μια γαβάθα φρούτα πάνω στο τραπέζι. Στον Γκέιμπ άρχισαν να του τρέχουν τα σάλια, αλλά –όπως πάντα– το ένστικτό του του υπαγόρευε να φανεί επιφυλακτικός.

Μικρέ, μην τα αγγίζεις. Δεν είναι για τα μούτρα σου.

Όσα πλούτη κι αν κατάφερνε να συγκεντρώσει, του φαινόταν ότι δεν θα έδιωχνε ποτέ εκείνη τη φωνή. Κι όσο φαγητό κι αν καταβρόχθιζε, δεν μπορούσε να βρει ικανοποίηση. Η πείνα δεν του έφευγε ποτέ.

Πήρε ένα μήλο, το σκούπισε στο γιλέκο του και το δάγκωσε, αφηφώντας τη φωνή.

«Υπάρχει κι ένα τρίτο πρόβλημα». Ο Χάμοντ έγνεψε προς το παράθυρο. «Εκεί έξω είναι, στο γκαζόν. Η λαίδη Πηνελόπη Κάμπιον».

Ο Γκέιμπ πήγε στο παράθυρο. Εκείνη φαινόταν αλλιώςτικη το πρωί. Αλλιώςτικη, αλλά όχι λιγότερο όμορφη. Η ανοιξιάτικη λιακάδα έκανε τα ξανθά μαλλιά της να χρυσίζουν και ένα λιτό φόρεμα άφηνε να διαγράφονται οι δελεαστικές καμπύλες της. Ακόμα κι από απόσταση διέκρινε το χαμόγελό της.

Μπορεί να ήταν υπέροχη, αλλά δεν ήταν από τις γυναίκες που προτιμούσε ο Γκέιμπ. Αυτός δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με λεπτεπίλεπτες και χαϊδεμένες κοπελίτσες που δεν ήξεραν τίποτα για τον κόσμο και δεν είχαν πάει ποτέ τους πιο πέρα από το Μείφεαρ. Όλες αυτές ήταν σαν ζωγραφισμένες πορσελάνες τοποθετημένες σε ψηλό ράφι και ο Γκέιμπ θύμιζε ταύρο σε υαλοπωλείο.

Οπότε ήταν ακόμα πιο ανησυχητικό το γεγονός ότι η λαίδη Πηνελόπη τού ασκούσε τέτοια επίδραση.

Ο Γκέιμπ έφαγε άλλη μια μπουκιά από το μήλο του. Απόλαυσε στο έπακρο τη γλύκα του.

Είδε την Πένι να πηγαίνει στο κέντρο του γκαζόν. Στο ένα γαντοφορεμένο χέρι της είχε ένα λουρί. Το άλλο άκρο του λουριού ήταν δεμένο σε... κάτι τριχωτό και καφετί που κυλούσε.

«Τι είναι αυτό;»

«Ένα κοπρόσκυλο με ανάπηρα τα πίσω πόδια. Απ' ό,τι φαίνεται, μια φίλη της λαίδης έφτιαξε καρτσάκι κι έτσι το σκυλί κυκλοφορεί στη γειτονιά σαν μπάλα του μπιλιάρδου που γαβγίζει. Κι αν αυτό σας φαίνεται παράξενο, πού να δείτε την κατσίκα».

«Στάσου μια στιγμή. Υπάρχει και κατσίκα;»

«Ω, ναι. Κάθε απόγευμα την πηγαίνει στην πλατεία για να βοσκήσει. Δεν θα έλεγε κανείς ότι αυτό βελτιώνει την ατμόσφαιρα στην Πλατεία Μπλουμ».

«Τώρα καταλαβαίνω γιατί είναι πρόβλημα».

«Και καλά καλά δεν άρχισα ακόμη. Η λαίδη ευθύνεται που έχουμε μείνει έναν μήνα πίσω στις εργασίες». Ο Χάμοντ έβγαλε κάμποσες επιστολές από ένα ντοσιέ. Ξεχώρισε μία και άρχισε να τη διαβάζει. «“Αγαπητέ κύριε Χάμοντ, είμαι υποχρεωμένη να σας ζητήσω να καθυστερήσετε την ολοκλήρωση των παρκέ. Οι αναθυμιάσεις από το λακάρισμα προκαλούν ζάλη στις κότες. Με εκτίμηση, λαίδη Πηνελόπη Κάμπιον”».

Διάλεξε άλλη μία. «“Αγαπητέ κύριε Χάμοντ, δυστυχώς πρέπει να σταματήσετε προσωρινά την ανακαίνιση των στάβλων. Εντόπισα νεογέννητα γατάκια στα άχυρα. Τα αναζητεί η μητέρα τους, αλλά, επειδή δεν έχουν ανοίξει ακόμη τα μάτια τους, πρέπει να παραμείνουν εκεί για άλλη μία εβδομάδα. Σας ευχαριστώ για τη συνεργασία. Με ειλικρινή εκτίμηση, λαίδη Πηνελόπη Κάμπιον”».

Ο Γκέιμπ κατάλαβε ότι υπήρχε μοτίβο σε όλα αυτά.

«Α, να και το αγαπημένο μου». Ο Χάμοντ ξεδίπλωσε μια επιστολή και ξερόβηξε για να δώσει δραματικό τόνο. «“Αγαπητέ κύριε Χάμοντ, αν δεν